

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: K. Z.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 7. 2024, č. j. MV-85897-3/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 11. 9. 2024 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal přezkumu rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ministr“) ze dne 31. 7. 2024, č. j. MV-85897-3/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr zamítl rozklad žalobce proti I. a II. výroku rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-151213-55/OBP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 16. 4. 2024, ev. pod č. j.

MV-151213-50/OBP-2023, MV-151213-51/OBP-2023, o přerušení řízení ve věci odvolání žalobce z funkce zkušební komisaře před uplynutím doby, na kterou byl jmenován (dále jen „Výrok I. prvostupňového rozhodnutí“); výrokem II. byl žalobce podle § 30 odst. 10 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“) odvolán z funkce zkušební komisaře pro zkoušky odborné způsobilosti žadatelů o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E před uplynutím doby, na kterou byl jmenován (dále jen „Výrok II. prvostupňového rozhodnutí“). Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byl podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyloučen odkladný účinek rozkladu, který by byl podán proti prvostupňovému rozhodnutí, a to z důvodu naléhavého veřejného zájmu (dále jen „Výrok III. prvostupňového rozhodnutí“).

2. Žalovaný přikročil k vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce v průběhu zkoušek odborné způsobilosti žadatelů o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E podle zákona o zbraních (dále jen „zkouška odborné způsobilosti“), které se konaly dne 8. 6. 2023 na Lazecké střelnici, se sídlem Samota 227, 779 00 Olomouc 9 – Černovír (dále jen „zkouška odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023“) a dne 17. 10. 2023 na Střelnici Přerov, se sídlem Tovačovská 2, 750 02 Přerov (dále jen „zkouška odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023“), závažným způsobem i opakovaně porušil ustanovení právních předpisů upravujících zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E podle zákona o zbraních, a to tímto jednáním:
 - i. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 použil nesrozumitelné a matoucí povely, které svým označením nejenže nekorespondovaly s činnostmi, které žalobce po jejich zaznění požadoval, ale některé byly dokonce v přímém rozporu s jejich obsahovým významem. Z celkového počtu 12 žadatelů, bylo zjištěno a prokázáno u 9 z nich, že byl pro ně povel „Připravit“ nejasný, nesrozumitelný a matoucí, neboť shodně chtěli zbraň rovnou také nabít, tj. vložit nabitý zásobník do zbraně/vložit náboje do nábojových komor. Na základě jednání 3 žadatelů bylo zjištěno a prokázáno, že byl pro ně povel žalobce „Zbraň odložit“ nejasný, nesrozumitelný a matoucí, protože místo provedení kontroly zbraně při vzniku simulované závady v průběhu praktické části zkoušky, kdy prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, ev. po ukončení střelby při praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl, měli za to, že zbraň mají bez dalšího skutečně odložit, a to i přes to, že někteří chtěli zprvu zjevně správně provést kontrolu zbraně. Žalobce do průběhu zkoušky žadatelů neustále slovně vstupoval, jejich úkony přerušoval a vytýkal jim, když nesdělili přesná slova při kontrole zbraně, přitom stačilo, aby slovní spojení rozšířili jen o jedno slovo – „taky“, protože požadoval sdělení přesně daných slov při provádění kontroly zbraně, což nemá oporu v právních předpisech upravujících zkoušku. Tento postup žalobce byl pro žadatele matoucí a byl vůči nim i nevstřícný. Žalobce dále vyžadoval od všech 12 žadatelů, při praktické části zkoušky, kdy prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, aby na povel „Uvedte ji/Dejte ji do původního stavu/Do původního stavu, odložte,“ po provedené kontrole zbraně odkládali s uzamčenými závěry, ev. s vloženými zásobníky (pokud byly zbraně zásobníky vybaveny), což je postup v rozporu se zásadami pro bezpečné zacházení se zbraní a střelivem dle ustanovení bod 2.1.1 přílohy 1 nařízení vlády č. 315/2011 Sb., o zkušebním řádu zkoušky odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu skupiny A až E, ve znění nařízení vlády č. 220/2017 Sb. (dále jen „zkušební řád“) i v rozporu s původním pokynem žalobce. Detailní postup provedení kontroly zbraní dle typů zbraně je stanoven v bodu 2.2 písm.

- a) až d) přílohy 1 zkušebního řádu. Postup žalobce byl navíc i matoucí. V průběhu zkoušky odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023 bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce požadoval po všech 10 žadatelích, kteří se ten den zúčastnili praktické části zkoušky, kdy prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, aby po každém a před každým úkonem se zbraní, provedli kontrolu zbraně (i po kontrole zbraně samotné). Žadatelé nesměli zkontrolovanou zbraň bez pokynu žalobce ani odložit. Tento postup žalobce byl pro žadatele matoucí. Výše uvedeným jednáním žalobce opakovaně porušil ustanovení § 4 odst. 6 věty první zkušebního řádu, tedy právní předpis upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, neboť nejednal tak, aby postupy, které má žadatel se zbraní nebo střelivem předvést, byly žadateli sděleny srozumitelně, jejich zadání nebylo matoucí a neporušovalo pravidla bezpečné manipulace se zbraní a střelivem (dále jen „1. jednání“).
- ii. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 požadoval v průběhu praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, provedení opakované kontroly již zkontrolované zbraně, na povel „Přicházíte ke zbraní poprvé, rozeberte ji na čištění. Prosím“, což je v rozporu s bodem 2.1.5 přílohy 1 zkušebního řádu. Toto jednání žalobce bylo zjištěno a prokázáno u všech 12 žadatelů. Tímto jednáním žalobce opakovaně porušil bod 2.1.5 přílohy 1 zkušebního řádu, tedy právní předpis upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, neboť požadoval provedení opakované kontroly již zkontrolované zbraně, aniž by k tomuto úkonu vydal explicitní povel (dále jen „2. jednání“).
- iii. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 nenechal při praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, žadatele vykonat zkoušku samostatně. Žalobce místo zadání povelu k odstranění simulované závady typu „selhač“ položil dotaz, a následně nesprávnou odpověď žadatelů vyvracel, což mělo přímý vliv na samostatnost a následnou správnost provedených úkonů, a to u 2 žadatelů. Dále žalobce žadatele explicitně naváděl, aby neopomněli provést po složení zbraně kontrolu úplného a správného složení zbraně přezkoušením jejího funkčního cyklu dle bodu 4.1.1 věty druhé přílohy 1 zkušebního řádu při provádění „sborky“, a to u 9 žadatelů. Žalobce dovolil, aby 1 žadateli v průběhu praktické části zkoušky, kdy žadatel prokazoval znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem (při „sborce“ samonabíjecí pistole), radil správce střelnice, a to za přítomnosti žalobce. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 porušil opakovaně návěti § 5 odst. 1 vyhlášky č. 221/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních, ve znění vyhlášky č. 28/2021 Sb. (dále jen „Vyhláška“), když nenechal žadatele v průběhu praktické části zkoušky, kdy prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, vykonat zkoušku samostatně, čímž porušil opakovaně právní předpis upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu. Tímto žalobce zároveň zmařil účel zkoušky (dále jen „3. jednání“).
- iv. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 při praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, při odstraňování závady typu „selhač“ nevyžadoval a zároveň nehodnotil opomenutí identifikace příčiny vzniku této závady žadateli, ačkoliv se jedná o povinnou součást zkoušky dle bodu 3.2 písm. a) bod 2. věty druhé přílohy 1 zkušebního řádu. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 v průběhu praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, porušil postup

uvedený v bodu 3.2 písm. a) bod 2. přílohy 1 zkušebního řádu, čímž opakovaně porušil právní předpis upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu. Tímto žalobce zároveň zmařil účel zkoušky (dále jen „4. jednání“).

- v. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 při praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, nezadal ani jednomu žadateli, který ten den předmětnou část zkoušky úspěšně dokončil, tj. 10 žadatelů, předvedení ukončení střelby. Žalobce tedy opakovaně porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) Vyhlášky, tedy právní předpis upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, neboť nezadal předvedení ukončení střelby při praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, ani jednomu žadateli, který byl ten den hodnocen stupněm „prospěl“, tedy zkoušku absolvoval celou, ačkoliv předvedení postupu při ukončení střelby je povinnou obsahovou náplní dotčené části praktické zkoušky. Zároveň tímto žalobce zmařil účel zkoušky (dále jen „5. jednání“).
- vi. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023, nedodržel posloupnost jednotlivých částí praktické části zkoušky. Žadatele nechal po dokončení praktické části zkoušky, kdy prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem s jednou zbraní, přejít k praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl s touto zbraní. Následně pokračoval opět první částí praktické zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace s další zbraní, a pak opět provedli střelbu na pevný cíl s touto zbraní. Toto se opakovalo i v případě manipulace se třetí zbraní. Popsané jednání žalobce bylo prokázáno u všech žadatelů, kteří byli celkově hodnoceni stupněm „prospěl“, tedy se zúčastnili obou částí praktické části zkoušky, tj. u 10 žadatelů. Tímto žalobce opakovaně porušil ustanovení § 5 odst. 1 zkušebního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 Vyhlášky, a tím i právní předpisy upravující zkoušku odborné způsobilosti žadatele o vydání zbrojního průkazu, když nejprve neověřil u žadatelů, že ovládají bezpečnou manipulaci se všemi určenými zbraněmi před tím, než pokračovali v praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl (dále jen „6. jednání“).
- vii. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023, při praktické části zkoušky, kdy žadatelé prokazovali znalosti bezpečné manipulace se zbraní a střelivem, se nechoval k žadatelům zdvořile, kdy měl nevhodné poznámky a komentáře, pedantsky trval na přesném znění „hlášek“ po povelu „Proveďte prohlídku zbraně za účelem zjištění, v jakém je stavu, slovy mi řekněte, co jste zkontroloval a výsledek kontroly. Prosím,“ přerušoval úkony žadatelů, skákal jim do řeči. Tímto žalobce opakovaně porušil ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, neboť se k dotčeným osobám nechoval zdvořile a podle možností jim nevycházel vstříc (dále jen „7. jednání“).
- viii. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 při praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl, nevyžadoval předložení zbraní ke kontrole po ukončení střelby a neprovedl vizuální kontrolu zbraní po reálné střelbě, u všech žadatelů, kteří se praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl, ten den zúčastnili, tj. u 10 žadatelů, přičemž tito střelili hned z několika zbraní. Tímto žalobce opakovaně porušil ustanovení bodu 1.6.2 přílohy 1 zkušebního řádu, podle níž se má zkušebnímu komisaři předložit zbraň po ukončení střelby tak, aby mohl provést vizuální kontrolu nábojové komory, popřípadě nábojových komor nebo zásobníkové šachty zbraně. Tímto postupem také porušil § 4 odst. 6 věta první zkušebního řádu, tj. pravidla pro bezpečné zacházení se zbraní a střelivem, jak jsou stanoveny v příloze 1 zkušebního řádu, tedy bezpečnost v průběhu

praktické části zkoušky, střelba na pevný cíl. Porušil tedy právní předpisy upravující zkoušku i závažným způsobem (dále jen „8. jednání“).

- ix. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023, porušil ustanovení § 8 odst. 1 a 4 písm. a) a b) Vyhlášky, když 1 žadatele hodnotil stupněm „prospěl“, ačkoliv pro toto hodnocení nebyly splněny podmínky, 2 žadatele hodnotil stupněm „neprospěl“, opět v rozporu se zmíněnými ustanoveními Vyhlášky. Žalobce při zkoušce odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023 porušil ustanovení § 8 odst. 1 a 4 písm. a) a b) Vyhlášky, když 2 žadatele hodnotil stupněm „neprospěl“, ačkoliv pro toto hodnocení nebyly splněny podmínky dle zmíněných ustanovení Vyhlášky. Tímto jednáním žalobce nejenže opakovaně porušil § 8 odst. 1 a 4 písm. a) a b) Vyhlášky, tedy právní předpisy upravující zkoušku, ale porušil je i závažným způsobem. U 1 žadatele, kterého hodnotil stupněm „prospěl“, ačkoliv pro toto hodnocení nebyly splněny podmínky, zmařil účel zkoušky, ostatní žadatele svým postupem poškodil (dále jen „9. jednání“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 10. 5. 2024 rozklad, který dne 20. 5. 2024 doplnil (dále jen „rozklad“). *První rozkladovou námitkou* žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vyhotoveno neobvykle rychle, což vzbuzuje podezření, že bylo připraveno předem a bez zohlednění polehčujících okolností. Žalobce poukazoval na opakované procesní pochybení – zejména neformální vyřizování žádostí bez vydání procesních usnesení, což znemožnilo přezkum a porušilo jeho práva. Žalovaný, dle žalobce, ignoroval námitky podjatosti, přestože konkrétní úřední osoby podávaly dehonestující podněty, které vedly k zásahům do práv žalobce, včetně odejmutí zbraní a zbrojního průkazu. Tyto podněty byly formulovány bez odborného lékařského posouzení a obsahovaly konkrétní psychologické závěry, které byly v rozporu s odbornými vyšetřeními. Žalobce namítal, že Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) jednala na základě informací, které musely pocházet přímo od žalovaného, ačkoliv žalovaný tvrdí opak. Rozpor mezi tvrzeními žalovaného a Policie ČR nebyl objasněn. Námitka podjatosti byla řádně odůvodněna a opírala se o judikaturu, která stanoví, že k vyloučení úřední osoby postačí pouhé pochybnosti. Žalovaný však rozhodoval o podjatosti v rámci interního „kolečkového“ systému, kde není možné určit konkrétní odpovědnou osobu, což znemožňuje objektivní posouzení. Žalobce rovněž namítal možný střet zájmů mezi osobami uvedenými ve spise, který nebyl žalovaným řešen. Zásadní právní otázky, jako je nestrannost, nebyly v rozhodnutí vůbec reflektovány. Zákonnost řízení byla obětována ve prospěch rychlosti, a žalovaný měl již od počátku postupovat podle § 61 správního řádu.
4. Ve *druhé rozkladové námitce* žalobce uvedl, že žalovaný Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí nezákonně odejmul rozkladu odkladný účinek, čímž zasáhl do právní jistoty žalobce a jeho legitimního očekávání, že do pravomocného rozhodnutí o rozkladu nedojde k odejmutí jeho oprávnění zkušební komisaře. Tento zásah může vést k majetkové škodě i nemajetkové újmě, přičemž žalobce neměl možnost se proti tomuto výroku odvolat. Odůvodnění žalovaného je založeno na ochraně neurčitých třetích osob a potenciálních žadatelů o zbrojní průkaz, nikoliv na skutečném veřejném zájmu, jak vyžaduje § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný přitom ignoroval dopady na samotného žalobce, kterému byla činnost zkušební komisaře znemožněna, a který již utrpěl zásah do svých práv, včetně odebrání zbraní a zbrojního průkazu. Judikatura správních soudů vyžaduje, aby vyloučení odkladného účinku bylo řádně a konkrétně odůvodněno, což se v daném případě

nestalo. Odůvodnění žalovaného je obecné, spekulativní a nepřezkoumatelné. Takový postup popírá dle žalobce výjimečnost institutu vyloučení odkladného účinku a otevírá prostor pro libovůli, což je v právním státě nepřípustné. Ochrana života, zdraví či majetku nebyla podložena konkrétními skutkovými zjištěními. Žalovaný rovněž opomenul zohlednit újmu, která může vzniknout samotnému žalobci jako přímému adresátovi rozhodnutí. Rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku tak trpí nejen vadou nepřezkoumatelnosti, ale i nezákonnosti. Žalobce podal stížnost dle § 175 správního řádu.

5. Ve *třetí rozkladové námitce* žalobce konstatoval, že žalovaný ignoroval systémové nesrovnalosti při určování zkušebních komisařů, kdy jsou upřednostňováni příslušníci Policie ČR, často osoby blízké kontrolnímu orgánu. Protokoly o zkouškách jsou v těchto případech vyhotovovány předem nebo ve stejný den, zatímco u žalobce až s výrazným odstupem. Žalobce doložil porušení služebních pokynů, avšak žalovaný odmítl provést navržené dokazování s odůvodněním, že je nevhodné a neúčelné. Z poskytnutých informací vyplývají nesrovnalosti v termínech zkoušek, identifikaci komisařů a kontrolorů, a v některých případech byly protokoly vyhotoveny před samotnou zkouškou. Žalobce doložil konkrétní příklady a upozornil na střet zájmů, kdy vedoucí kontrolní skupiny je současně zkušebním komisařem. Žalovaný však tyto skutečnosti neřeší a nezkoumá pravdivost informací, pouze formální postup při jejich poskytování. V případě žalobce bylo použito alternativní nahrávání pouze jednorázově, bez řádného odůvodnění. Policie ČR kontaktovala ošetřujícího lékaře žalobce po vydání kladného posudku, což je nestandardní postup, který není opřen o zákonné oprávnění. Tento postup je předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení. Žalovaný odmítl z úřední povinnosti prověřit možné nezákonné jednání ze strany Policie ČR, přestože měl k dispozici podněty a informace o porušování práv žalobce. Žalobce vyjádřil obavu, že pouhá domněnka o změně zdravotního stavu může být kdykoliv zneužita k opakovanému zásahu podle § 56 zákona o zbraních, a to jako forma odvety za upozornění na klientelismus. Odůvodnění žalovaného neobstojí ani ve vztahu k zamítnutí návrhu na přerušování řízení, neboť porušuje zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a právo účastníka na dokazování. Žalobce navrhl důkazy, které žalovaný odmítl provést, ačkoliv měl povinnost je provést i bez návrhu. V rámci třetí rozkladové námítky uvedl konkrétní zkušební komisaře, kdy byli jmenováni, jejich zařazení, počet zkoušek a podrobné porovnání těchto informací.
6. *Čtvrtou rozkladovou námitkou* žalobce reagoval na jednotlivá jednání popsána žalovaným ve Výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
7. K *1. jednání* žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že jeho povely byly nesrozumitelné, matoucí nebo v rozporu s jejich významem. Uvádí, že všechny osoby byly předem obeznámeny s významem jednotlivých povelů, a že žalovaný své závěry činí pouze na základě subjektivního dojmu ze záznamu, bez výsledku dotčených osob. Žalobce opakovaně navrhoval provedení svědeckých výpovědí, které žalovaný bez řádného odůvodnění odmítl. Dále žalobce vysvětlil, že povely nejsou právními předpisy taxativně upraveny a jejich formulace závisí na zkušebním komisaři. Požadavek na zpětnou odpověď není právním předpisem zakázán. Žalobce trvá na tom, že jeho pokyny byly jednoznačné, a že nebyla porušena bezpečnost při manipulaci se zbraněmi. K otázce odkládání zbraní žalobce uvedl, že postup, kdy žadatelé odkládali zbraně s uzamčenými závěry a vloženými zásobníky, není výslovně zakázán, a že zkušební řád neukládá povinnost uvést zbraň do bezpečného stavu jako součást zkoušky. Odkaz žalovaného na nezávazný dokument „*INFORMACE PRO ZKUŠEBNÍ KOMISAŘE (postřehy z praxe)*“ (dále jen „*Informace pro komisaře*“) není právně

relevantní, a tvrzení o nežádoucím jednání není ve spise doloženo. Žalobce uzavřel, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy a zneužil správní uvážení v jeho neprospěch.

8. Ke 2. *jednání* žalobce uvedl, že pokyny a povely, včetně četnosti požadované kontroly zbraně, nejsou právními předpisy podrobně upraveny a jejich formulace závisí na zkušebním komisaři. Žalobce trval na tom, že opakovaná kontrola zbraně není zakázaná, pokud je žadatel na její provedení předem upozorněn, což bylo vždy splněno. Upozornění typu „Přicházíte ke zbrani poprvé, rozeberte ji na čištění. Prosím.“ bylo žadatelům sděleno a nelze tedy tvrdit, že k němu nedošlo. Žalobce namítal, že žalovaný vychází pouze z audiovizuálního záznamu bez dalšího dokazování, a že jeho závěr o porušení zkušebního řádu není podložen. Odkaz na nezávazné dokumenty, jako jsou Informace pro komisaře, nelze považovat za právně relevantní. Závěrem žalobce konstatoval, že jeho pokyny byly jednoznačné, bezpečnostní pravidla nebyla porušena, a že žalovaný neprokázal, že by došlo k porušení zákona nebo zkušebního řádu.
9. Ke 3. *jednání* žalobce uvedl, že komunikace se žadateli během zkoušky byla běžná a odpovídala praxi, přičemž samotné provádění praktické části zkoušky probíhalo samostatně. Žadatelům nebylo manuálně pomáháno ani nebyli naváděni, což podle žalobce nelze považovat za porušení pravidel. Naopak, při jiné kontrole bylo žalobci vytýkáno, že zkoušku nechal probíhat příliš samostatně, žalobce proto poukazuje na rozpornost hodnocení ze strany žalovaného. K údajnému zásahu správce střelnice žalobce uvedl, že si žádného takového jednání není vědom, a že nebylo prokázáno žádným věrohodným důkazem. Pokud by k zásahu došlo, nešlo by o pochybení žalobce, ale o jednání jiné osoby. Audiovizuální záznam podle něj není dostatečný pro prokázání takového zásahu. Žalobce opět upozornil, že žalovaný neprovedl navržené dokazování.
10. Ke 4. *jednání* žalobce uvedl, že simulace závady typu „selhač“ byla součástí zkoušky a žadatelé byli vždy předem informováni o tom, jaká závada se simuluje a jaký je její účel. Žalobce trval na tom, že šlo o simulaci, nikoliv o reálné selhání, a že postup při odstraňování závady byl v souladu s pravidly, protože žadatelé byli řádně instruováni. Žalobce nevidí důvod, proč by tento postup měl být považován za porušení právních předpisů, pokud byl žadatelům jasně sdělen účel simulace.
11. K 5. *jednání* žalobce uvedl, že postup při ukončení střelby byl ze strany žadatelů vždy proveden v souladu s prováděcím předpisem, konkrétně s bodem 1.6 kontrolního řádu. Žalobce uvedl, že žadatel má povinnost ukončení střelby předvést, nikoliv reagovat na simulaci nebo pokyn, pokud taková povinnost není výslovně stanovena právním předpisem. Všichni žadatelé, kteří byli hodnoceni stupněm „prospěl“, podle žalobce tuto část zkoušky řádně splnili. Žalobce dále namítal, že žádný právní předpis nestanoví, že ukončení střelby musí být provedeno na základě pokynu nebo povelu. Žadatelé nebyli na tuto formu provedení explicitně upozorněni, a ani to nebylo v minulosti nikdy vytýkáno kontrolní komisí. Žalobce poukázal na to, že za celou dobu jeho praxe zkušebního komisaře (13 let) nebylo takové jednání považováno za pochybení.
12. K 6. *jednání* žalobce uvedl, že posloupnost jednotlivých částí praktické zkoušky byla dodržena, a že tvrzení žalovaného jsou vnitřně rozporná. U každé zbraně byla nejprve provedena ukázka bezpečné manipulace a teprve poté následovala střelba na pevný cíl. Žalobce poukázal na to, že právní předpisy hovoří o „zbrani“, nikoliv „zbraních“, a tedy nevyžadují, aby žadatel předvedl manipulaci se všemi zbraněmi před zahájením střelby. Podle žalobce žalovaný účelově upravuje výklad právních předpisů v jeho neprospěch, a to

bez opory v zákoně či v metodických materiálech, jako jsou Informace pro komisaře. Dotváření textu právního předpisu správním orgánem je podle něj nepřipustné a porušuje zásadu legality i zásadu hospodárnosti řízení.

13. V námitce k 7. *jednání* žalobce odmítl tvrzení, že se k žadatelům choval nezdvořile. Praktická část zkoušky není právními předpisy detailně upravena, a žalobce měl za to, že jeho pokyny sloužily k ověření, zda žadatel chápe smysl úkonu, který provádí – nikoliv k zasahování do samostatnosti zkoušky. Dále žalobce poukazoval na to, že žadatelé jsou často bez předchozí odborné přípravy, a proto je nutné udržovat přísný režim a jasná pravidla. Vycházení vstříc nemůže znamenat toleranci k neodbornosti nebo rizikovému chování. Za bezpečnost během zkoušky odpovídá zkušební komisař, nikoliv žalovaný. Žalobce rovněž upozornil, že zásada dobré správy podle § 4 správního řádu je obecnou proklamací, která se uplatňuje zejména v kontextu stížností. Pokud nebyla podána stížnost a dotčené osoby se necítí být poškozeny, nelze dovozovat porušení této zásady. Žalovaný podle něj spekuluje o pocitech žadatelů bez jejich výsledku, což je nedostatečné a nevěrohodné dokazování. Jako příklad vstřícného přístupu žalobce uvádí, že žadatelům bylo umožněno používat vlastní poznámky, což bylo následně paradoxně označeno za pochybení. Žalobce také poukázal na to, že žalovaný nevzal v úvahu polehčující okolnosti, neprokázal individuální škodlivost jednání, a že žádné z jeho poznámek neměly charakter urážky či ponižování. Závěrem žalobce konstatoval, že žalovaný si neoprávněně přisvojuje právo mluvit za žadatele, aniž by je konfrontoval, a že jeho závěry jsou založeny pouze na subjektivním hodnocení audiovizuálních záznamů, nikoliv na objektivním dokazování.
14. K 8. *jednání* žalobce namítal, že právní předpis neukládá povinnost provést vizuální kontrolu zbraně po střelbě, ale pouze stanoví možnost, pokud je přítomen vedoucí střelby – zejména zkušební komisař. Formulace „je-li“ a „zejména“ podle něj nevyjadřuje povinnost, ale volitelnost, a nelze tedy dovozovat porušení právních předpisů. Žalobce dále uvedl, že žádný kontrolní orgán takové pochybení neshledal, a že žalovaný vychází pouze z domněnek založených na záznamu, aniž by provedl řádné dokazování. V jiných případech přitom sám žalovaný připustil, že záznamy nejsou jednoznačné. Zde však bez dalšího dokazování považoval věc za prokázanou.
15. K 9. *jednání* žalobce uvedl, že hodnocení žadatelů provedl řádně a v souladu s právními předpisy. Rozdílné hodnocení, které žalovaný dovozuje ze záznamu, nelze považovat za prokázané. Žalobce uvedl, že si není vědom žádného pochybení při hodnocení žadatele, kterého hodnotil „prospěl“, ani dalších žadatelů, kteří byli hodnoceni stupněm „neprospěl“. Podle žalobce žalovaný neprovedl žádné konfrontace s dotčenými osobami, a jeho závěry jsou založeny pouze na subjektivním hodnocení audiovizuálního záznamu. Hodnocení zkoušky přitom nepodléhá správnímu přezkumu, a odlišný názor žalovaného nemůže být důvodem pro označení hodnocení za pochybení.
16. Žalobce v *páté rozkladové námitce* konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě jednostranného a nepřezkoumatelného hodnocení audiovizuálních záznamů, které pořídil podjatý kontrolní orgán. Žalovaný podle něj rozšířil skutkový stav o nové skutečnosti, které nebyly předmětem původních kontrol, k nimž se žalobce nemohl relevantně vyjádřit. Využití zákonných opravných prostředků bylo podle žalobce zneužito k jeho tíži. Žalobce dále namítal, že žalovaný uplatňuje dvojí výklad právních předpisů – jiný vůči policistům, jiný vůči ostatním zkušebním komisařům. Rozhodnutí podle něj neobsahuje přezkoumatelná kritéria pro hodnocení závažnosti a opakovanosti pochybení, nezohledňuje subjektivní stránku jednání, ani provozní pravidla střelnice. Žalobce tvrdí, že

jednal v dobré víře, bez úmyslu porušit právní předpisy, a že jeho postup byl v minulosti opakovaně kontrolován bez výtek.

17. Rozhodnutí je podle žalobce zatíženo libovůlí, porušuje zásady legality, proporcionality, rovnosti, předvídatelnosti a materiální pravdy. Žalovaný neprovedl řádné dokazování, odmítl návrhy na důkazy, neinformoval žalobce o provádění důkazů a nezaprotokoloval zjištění ze záznamu. Žalobce poukázal na nepřehlednost a nejednoznačnost rozhodnutí, neodůvodněné rozdíly v zacházení s jednotlivými osobami, a na to, že žalovaný nepostupoval v souladu s vlastní praxí ani metodickými pokyny.
18. Závěrem rozkladu žalobce navrhl, aby ministr prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání, kdy současně stanoví jiné úřední osoby k projednání dané věci.
19. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 6. 8. 2024. K námitkám vztahujícím se k *Výroku I.* prvostupňového rozhodnutí ministr předně uvedl, že se ztotožnil s názorem žalovaného, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přerušení řízení podle § 64 správního řádu. Podle ministra nebyl dán důležitý důvod ani právní překážka, která by přerušení řízení odůvodňovala, a to jak na návrh žalobce, tak z moci úřední. Naopak přerušení řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem, protože žalobce do vydání rozhodnutí nadále vykonával činnost zkušební komisaře. Ministr zdůraznil nutnost bezodkladného objasnění, zda žalobce porušil právní předpisy závažně nebo opakovaně, a proto návrh na přerušení řízení zamítl.
20. K *Výroku II.* prvostupňového rozhodnutí ministr potvrdil závěr žalovaného, že žalobce byl důvodně odvolán z funkce zkušební komisaře podle § 30 odst. 10 písm. b) zákona o zbraních, neboť při zkouškách odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023 a 17. 10. 2023 závažným způsobem i opakovaně porušil právní předpisy upravující zkoušku odborné způsobilosti. Tato porušení byla konkretizována v 9 bodech *Výroku II.* prvostupňového rozhodnutí. Ministr uvedl, že řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 1. 2. 2024, doručeným žalobci dne 2. 2. 2024, a že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a navrhnout důkazy, což učinil v rozsáhlém podání ze dne 20. 2. 2024. Ministr zdůraznil, že zkušební komisař vykonává činnost v rámci výkonu státní správy, a proto se na něj vztahují obecné zásady činnosti správních orgánů. Jeho odpovědnost je zásadní, protože vydává osvědčení o odborné způsobilosti, které je podmínkou pro vydání zbrojního průkazu. Vydání osvědčení žadateli, který měl být hodnocen jako „neprospěl“, představuje závažné porušení povinností a maření výkonu státní správy. Ministr se podrobně vyjádřil k právním předpisům upravujícím činnost zkušební komisaře, zejména ke zkušebnímu řádu a Vyhlášce. Uvedl, že zkušební komisař je povinen zadávat pokyny srozumitelně, bez matoucích nebo zavádějících prvků, a že tzv. „chytáky“ či úskočné postupy jsou zcela nepřipustné. Diskrece zkušební komisaře nesmí přerůst v libovůli nebo šikanu. Dále ministr upozornil, že pokud zkušební komisař požaduje opakovanou kontrolu zbraně, musí o tom žadatele předem informovat. Žadatel musí samostatně předvést předepsané postupy bez pomoci, a teprve po jejich splnění může být připuštěn ke střelbě. Pokud žadatel neprokáže bezpečnou manipulaci se zbraní, musí být hodnocen jako „neprospěl“. Ministr se vymezil vůči argumentaci žalobce založené na rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4123/2013, s tím, že se vztahuje na jiný právní režim (zákon o úřednících územních samosprávných celků) a nelze jej aplikovat na řízení o odvolání zkušební komisaře. Přesto připustil, že kritérium časové přiměřenosti je relevantní, avšak v daném případě nebylo porušeno – řízení bylo zahájeno v únoru 2024, přičemž pochybení se měla odehrát v červnu a říjnu 2023. K obrazovým záznamům ministr uvedl, že byly žalobci poskytnuty dne 1. 3. 2024 a že s jejich obsahem

byl seznámen již v oznámení o zahájení řízení. Hodnocení záznamů ze strany žalovaného tedy nelze považovat za překvapivé. Prvostupňové rozhodnutí se podle ministra vypořádalo i s návrhy žalobce na dokazování.

21. K *Výroku III.* prvostupňového rozhodnutí ministr poznamenal, že stížnosti proti výroku o vyloučení odkladného účinku rozkladu vyřizuje orgán, který ve věci vedl řízení, tj. žalovaný, jenž dne 15. 7. 2024 stížnost vyřídil pod č. j. MV-151213-61/OBP-2023.

III. Žaloba

22. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Žalobce v *první žalobní námitce* namítal, že rozhodnutí bylo vydáno zjevně podjatým žalovaným, přičemž ministr se touto skutečností vůbec nezabýval. Žalobce opakovaně upozorňoval na podjatost úředních osob, které vedly řízení, a současně mimo řízení podávaly dehonestující podněty o jeho duševním zdraví, aniž by k tomu měly lékařské oprávnění. Tyto podněty vedly k zásahu Policie ČR, zadržení zbraní a zbrojního průkazu, a měly závažný dopad do sféry žalobce. Žalovaný se podjatostí nezabýval ani ve vztahu k osobám vyšetřovaným Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), které se na řízení podílely. Řízení proto mělo být dle žalobce přerušeno. Nepřerušením řízení došlo k porušení zásady spravedlivého procesu, legality a proporcionality. Žalovaný měl možnost vydat předběžné opatření, ale neučinil tak, a místo toho pokračoval v řízení, které bylo vedeno účelově. Žalobce rovněž uvedl, že dochází k úmyslnému zvýhodňování příslušníků PČR vůči osobám, které nejsou příslušníky PČR. Zatímco u policistů je činnost zkušebního komisaře považována za pedagogickou, u ostatních osob je hodnocena jako výkon státní správy, což vede k nerovnému zacházení.
23. Žalobce v rámci *prvního doplnění žaloby ze dne 2. 10. 2024*, vztahujícího se k první žalobní námitce, uvedl, že usnesení GIBS ze dne 30. 9. 2024, potvrzuje, že zásah policistů vůči žalobci (zadržení zbraní a přezkum zdravotní způsobilosti) byl proveden na požadavek žalovaného, nikoliv z jejich vlastní iniciativy. Tento závěr je v přímém rozporu s opakovanými tvrzeními žalovaného, že šlo pouze o nezávazný podnět. Žalobce namítal, že žalovaný nemůže být považován za nestranný orgán, pokud sám inicioval zásah vůči žalobci a současně vede správní řízení o jeho odvolání z funkce zkušebního komisaře. Takový postup zakládá pochybnost o podjatosti podle § 14 správního řádu. Závěr GIBS tak podle žalobce potvrzuje, že správní řízení je zatíženo právní vadou, neboť pověřené úřední osoby nemohou současně podávat podněty k zásahu do práv účastníka a vést řízení, které má být nestranné. Žalobci je navíc znemožněno nahlížet do spisu GIBS, kde se podle všeho nachází důkaz o požadavku žalovaného, což dále porušuje jeho procesní práva.
24. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce namítal, že žalovaný neprovedl řádné dokazování, ignoroval návrhy na výslech svědků a vycházel pouze z videozáznamu, aniž by žalobce mohl být přítomen jeho přehrávání. Záznam nebyl řádně zaprotokolován, nebylo uvedeno, jaká zjištění z něj žalovaný učinil, a nebyly doloženy žádné další důkazní prostředky. Tím došlo k porušení práva na spravedlivý proces, zásady materiální pravdy a zákonnosti.
25. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce namítal, že rozhodnutí bylo vydáno po šesti měsících od údajného pochybení, což je v rozporu s požadavkem na přiměřenost zásahu. Žalovaný nevyužil možnost přerušování řízení, ignoroval výsledky následných kontrol, které prokazovaly nápravu, a rozhodl o odvolání žalobce bez zohlednění méně invazivních možností. Tím porušil zásady proporcionality, rovnosti a předvídatelnosti.

26. Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobce vyjádřil nesouhlas s hodnocením devíti jednání, která tvoří základ pro jeho odvolání z funkce zkušebního komisaře. Tato část žaloby se téměř doslovně shoduje s podaným rozkladem, proto soud na tomto místě odkazuje na příslušnou rozkladovou námitku.
27. Žalobce v *páté žalobní námitce* namítal, že žalovaný porušil zásady dobré správy, právní jistoty, nestrannosti, předvídatelnosti, přesvědčivosti a přiměřenosti. Žalobce odkázal na rozklad, který je součástí přílohy žaloby, a dále na judikaturu Městského soudu v Praze, která poukazuje na závažná pochybení zkušebního komisaře při praktické zkoušce. Žalobce zdůraznil, že jako laik musí žadatel dodržovat kázeň a pořádek, nikoliv být zvýhodňován laxním přístupem. Namítal, že žalovaný vykládá právní předpisy spekulativně a vždy v jeho neprospěch, čímž porušuje zásadu souladu s právem. Právní předpisy byly aplikovány nahodile, bez respektu k judikatuře a nadřízeným orgánům. Žalovaný tím zasáhl do práva na dvojinstanční řízení. Dále žalobce namítal porušení zásady nestrannosti, kdy pověřená úřední osoba jednala zaujatě, zpochybňovala jeho zdravotní způsobilost bez opory v lékařských zprávách, neprovedla navržené důkazy a neřešila stížnost objektivně. Žalovaný neprováděl dokazování ve prospěch žalobce a od počátku zaujal negativní postoj. Žalobce rovněž namítal porušení zásady předvídatelnosti, kdy žalovaný nejednal v souladu s předchozí praxí, neodůvodnil odchylky a nevytvořil přehledná pravidla. Hodnocení bylo libovolné, bez zveřejněných měřítek, což vedlo k nepředvídatelnému hodnocení praktické zkoušky. V rámci zásady přesvědčivosti žalobce uvedl, že žalovaný poskytoval nejednoznačné informace, které následně vykládal v jeho neprospěch. Odůvodnění rozhodnutí bylo nepřehledné a nepřezkoumatelné. Ve vztahu k přiměřenosti žalobce namítal, že žalovaný zasáhl do jeho práv nepřiměřeně, podával dehonestující podněty, odebíral odkladný účinek rozkladu, ukládal povinnosti v nepřiměřených lhůtách a neumožnil žalobci řádnou přípravu. Žalovaný neprovedl dokazování, hodnotil subjektivní vnímání třetích osob bez jejich výsledku a bez stanovení hodnotících kritérií.
28. *Šestou žalobní námitkou* žalobce napadal nezákonnost Výroku III. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl odejmut odkladný účinek rozkladu. Odůvodnění žalovaného bylo založeno na ochraně neurčitých třetích osob, nikoliv veřejného zájmu, což je v rozporu s § 85 správního řádu. Žalovaný neprokázal naléhavost zásahu, neodůvodnil rozhodnutí konkrétními skutkovými zjištěními a porušil zásadu proporcionality. Stížnost podle § 175 správního řádu nebyla řádně vypořádána, byla vyřízena osobou, která sama rozhodovala ve věci, a nebyla řešena obsahově ani právně. Ministr pouze odkázal na vyřízení stížnosti žalovaným, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces.
29. Žalobce ve *druhém doplnění žaloby*, vztahujícím se k šesté žalobní námitce, doložil reakci na sdělení ministra ze dne 21. 10. 2024 (č. j. MV-85897-9/SO-2024), v němž ministr neshledal pochybení při odejmutí odkladného účinku rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024. Žalobce upozornil, že tvrzený závažný veřejný zájem nebyl důvěryhodně doložen, neboť i po posledním zjištěném pochybení dne 17. 10. 2023 byl nadále jmenován ke zkouškám jako zkušební komisař. Tím žalobce poukazuje na účelovost postupu žalovaného, který tvrdí existenci závažného veřejného zájmu pouze ve chvíli, kdy je potřeba omezit odkladný účinek rozkladu, zatímco v praxi jeho činnost nijak neomezoval.
30. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl, aby soud prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

31. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 10. 2024 k namítané podjatosti uvedl, že námitka podjatosti byla řádně posouzena ministrem vnitra, který rozhodnutím č.j. MV-46889-4/SO-2024 ze dne 17. dubna 2024 potvrdil usnesení vrchního ředitele sekce vnitřní bezpečnosti a policejního vzdělávání Ministerstva vnitra o nevyhloučení úředních osob. Žalobce ve svém podání neuvedl konkrétní osoby ani jejich funkce, což ztížilo posouzení podjatosti. Po výzvě k doplnění žalobce upřesnil okruh osob, u nichž podjatost namítá, a uvedl důvody, které zahrnovaly mimo jiné posuzování jeho zdravotního stavu osobami bez lékařského oprávnění, možné střety zájmů, příbuzenské vazby a probíhající vyšetřování GIBS. Žalovaný se k těmto bodům vyjádřil v usnesení ze dne 4. března 2024, které bylo následně potvrzeno ministrem vnitra. Podnět k přezkoumání zdravotní způsobilosti žalobce byl zaslán na základě audiovizuálních záznamů zkoušek, které vyvolaly důvodné podezření na změnu zdravotního stavu, nikoli z důvodu osobní zaujatosti. Dále žalovaný uvedl, že řízení o odvolání žalobce bylo zahájeno dne 2. února 2024 na základě podezření ze závažného a opakovaného porušení právních předpisů. Žalovaný nezmínil, že by řízení přerušil kvůli probíhajícímu vyšetřování osob zainteresovaných v řízení, ale zdůraznil, že rozhodnutí bylo učiněno na základě správního spisu a konkrétních jednání žalobce uvedených ve Výroku II. prvostupňového rozhodnutí. K otázce předběžného opatření se žalovaný konkrétně nevyjádřil. Žalovaný dále uvedl, že výkon činnosti zkušební komisaře je přeneseným výkonem státní správy, a přiměřeně se na něj vztahují obecné zásady činnosti správních orgánů. Neexistuje zákonná diferenciací mezi zkušebními komisaři podle jejich případného zařazení u Policie ČR. Jak Policie ČR nahlíží na činnost svých příslušníků není pro posouzení činnosti zkušební komisaře relevantní. Nelze tedy dovozovat nerovné zacházení mezi komisaři z řad policistů a civilních osob.
32. Ve vztahu k *doplnění žaloby ze dne 2. 10. 2024* žalovaný uvedl, že mu nebylo předloženo usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů pod č. j. GI-932-33/TC-2024-842081 ze dne 30. 9. 2024, k jehož obsahu se tedy nelze blíže vyjádřit. Dále žalovaný uvedl, že podání učiněné odborem bezpečnostní politiky žalovaného č. j. MV-16848-1/OBP-2024 ze dne 25. 1. 2024, na které žalobce poukazuje, je podnětem Policii ČR k postupu podle 20a odst. 3 zákona o zbraních. Žalovaný nemá vůči Policii ČR žádné oprávnění vydávat závazné pokyny nebo požadavky a je na Policii ČR, aby v rámci své diskreční pravomoci rozhodla o dalším postupu.
33. K Výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl odvolán podle § 30 odst. 10 písm. b) zákona o zbraních, protože závažným způsobem a opakovaně porušil právní předpisy upravující zkoušku odborné způsobilosti. Jednotlivá jednání žalobce jsou popsána ve Výroku II. prvostupňového rozhodnutí v bodech 1 až 9. Žalovaný setrvává na závěru, že tato jednání byla dostatečně závažná a opakovaná, aby odůvodnila žalobcovo odvolání z funkce. K *1. jednání* žalovaný uvedl, že žalobce hrubě dezinterpretoval ustanovení zkušební řádu týkající se uvedení zbraně do bezpečného stavu. Tvrdil, že tato činnost není povinnou součástí zkoušky, což žalovaný označil za nebezpečné a právně nesprávné. Uvedení zbraně do bezpečného stavu je podle žalovaného základním pravidlem bezpečné manipulace a jeho opomenutí představuje závažné porušení povinností zkušební komisaře. Tvzení žalobce svědčí podle žalovaného o neznalosti právní úpravy, což je u zkušební komisaře nepřijatelné. Ke *2. jednání* žalovaný uvedl, že žalobce jednal v rozporu s bodem 2.1.5 přílohy č. 1 zkušební řádu, když neupozornil žadatele na nutnost opakované kontroly zbraně. Tato povinnost je jasně stanovena a její nedodržení bylo prokázáno obrazovým záznamem. Jednání žalobce tak porušilo pravidla bezpečné manipulace. Ke *3. jednání* žalovaný uvedl, že žalobce zmařil účel zkoušky odborné

způsobilosti, když neumožnil žadatelům samostatně předvést bezpečnou manipulaci se zbraní, jak to vyžaduje § 5 odst. 1 Vyhlášky. Místo toho došlo k zásahům, které narušily samostatnost žadatelů. Ke 4. jednání žalovaný uvedl, že žalobce opomenul zajistit, aby žadatel provedl kontrolu otisku zápalníku na zápalce při závadě typu selhač, jak to vyžaduje bod 3.2 písm. a) bod 2 přílohy č. 1 zkušebního řádu. Tím nebylo možné zjistit, zda závada byla způsobena zbraní nebo střelivem. K 5. jednání žalovaný uvedl, že žalobce nezadal žadatelům předvedení ukončení střelby, přestože to vyžaduje § 5 odst. 1 písm. c) Vyhlášky. Tím došlo k porušení povinnosti ověřit znalosti bezpečné manipulace v plném rozsahu. K 6. jednání žalovaný uvedl, že žalobce umožnil žadatelům střelbu z jedné zbraně, aniž by předtím předvedli bezpečnou manipulaci se všemi určenými zbraněmi. Tím porušil § 5 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 1 Vyhlášky. Zkouška musí být provedena jako celek, nikoli rozděleně podle jednotlivých zbraní. Jednání se týkalo všech 10 žadatelů a bylo prokázáno obrazovým záznamem. K 7. jednání žalovaný uvedl, že žalobce jednal vůči žadatelům hrubě, ponižujícím, šikanózním způsobem, čímž porušil zásady výkonu veřejné moci. Takové jednání je podle žalovaného nepřijatelné u osoby vykonávající přenesenou působnost státní správy. Jednání bylo doloženo obrazovým záznamem a představuje důvod pro odvolání žalobce z funkce. K 8. jednání žalovaný uvedl, že žalobce neumožnil provedení vizuální kontroly zbraně po ukončení střelby, jak to vyžaduje bod 1.6.1 přílohy č. 1 zkušebního řádu. Tato povinnost platí vždy, je-li přítomen zkušební komisař, což v daném případě byl. K 9. jednání žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně hodnotil žadatele, kteří neprokázali bezpečnou manipulaci se zbraní, a zároveň porušil pravidla pro teoretickou část zkoušky. Žalovaný odkázal na rozsáhlý popis jednání ve spisu a setrval na svých závěrech, které považuje za dostatečně prokázané.

34. K *doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2024* žalovaný uvedl, že pokud žalobce poukazuje na to, že byl v jím uváděném období určován jako zkušební komisař podle § 21 odst. 1 zákona o zbraních, tak je třeba uvést, že v daném období splňoval zákonné požadavky pro výkon této funkce a příslušný útvar Policie ČR jej tak ke zkouškám jako zkušebního komisaře určoval.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS). K provedení důkazy žalobcem navržených nad rámec obsahu správního spisu, soud nepřistoupil, neboť se jednalo o návrhy důkazů, které shledal soud pro posouzení věci nadbytečnými (*usnesení GIBS ze dne*

30.09.2024, č. j. *GI-932-33/TČ-2024-842081; protokoly o jmenování žalobce ke zkouškám po 17. 10. 2023).*

37. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
38. Dne 28. 6. 2023 byl vyhotoven protokol o kontrole nad dodržováním zákona o střelných zbraních, č. j. KRPM-80864-3/ČJ-2023-1405IZ, vyhotovený Policií ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „Kontrolní protokol“). Předmětem kontroly, která proběhla při zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023, bylo dodržování povinností zkušebním komisařem – žalobcem. V závěru Kontrolního protokolu bylo uvedeno zjištění o porušení povinností zkušebním komisařem. V rámci této kontroly byly pořízeny obrazové a zvukové záznamy, o jejichž poskytnutí žalobce následně požádal. Dne 7. 7. 2023 podal žalobce proti zjištěním uvedeným v Kontrolním protokolu námitky, které doplnil dne 15. 8. 2023. Námitky žalobce byly Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie Olomouckého kraje, Odborem služby pro zbraně a bezpečnostní materiál vypořádány dne 17. 7. 2023 a 22. 8. 2023. Dne 4. 9. 2023 bylo žalobci doručeno Sdělení o vyřízení námitek do protokolu o výsledku kontroly ze dne 4. 9. 2023, č. j. KRPM-80864-17/ČJ-2023-1405IZ, ve kterém bylo uvedeno, že kontrolní spis bude postoupen žalovanému k dalšímu postupu, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že mohlo dojít k porušení zákona o zbraních, zkušebního řádu a Vyhlášky. K námitkám podjatosti členů kontrolní skupiny bylo ve sdělení č. j. KRPM-80864-17/ČJ-2023-1405IZ uvedeno, že jsou vyřizovány v samotném řízení. Žalovanému byl kontrolní spis postoupen spolu s obrazovými a zvukovými záznamy dne 4. 9. 2023.
39. Následně je ve správním spisu založen dokument ze dne 6. 10. 2023, č. j. MV-151213-4/OBP-2023, označený Posouzení podání ve věci porušení právních předpisů upravujících zkoušku odborné způsobilosti žalobcem – závěr, který obsahuje výčet právních předpisů upravujících zkoušku, které měl žalobce porušit, a dále detailní popis, jakým jednáním tak učinil. Zároveň byly žalobci zaslány Informace pro komisaře.
40. Dne 13. 12. 2023 byl žalovanému zaslán Policií ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál spis vedený ve věci stížnosti žadatele o vykonání zkoušky odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023. Součástí postoupeného spisového materiálu byl Protokol o kontrole ze dne 14. 11. 2023, č. j. KRPM-145337-4/ČJ-2023-1412IZ, KRPM-169480-5/ČJ-2023-1412IZ, s obrazovými a zvukovými záznamy zkoušky odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023, námitkami žalobce proti kontrolnímu zjištění podané dne 28. 11. 2023 a jejich vypořádání Policií ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál.
41. Dne 2. 2. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o jeho odvolání z funkce zkušebního komisaře před uplynutím doby, na kterou byl jmenován, a to doručením oznámení o zahájení řízení dle § 30 odst. 10 písm. b) zákona o zbraních ze dne 1. 2. 2024, č. j. MV-151213-6/OBP-2023.
42. Žalovanému byl Policií ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál zaslán spisový materiál vztahující se k námitkám podjatosti, které žalobce uplatnil proti oběma kontrolním zjištěním. O těchto námitkách bylo rozhodnuto, ve vztahu ke zkoušce odborné způsobilosti dne 8. 6. 2023, usnesením vedoucího odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 2. 8. 2023, č. j. KRPM-99730-9/ČJ-2023-1400IY, tak, že členové kontrolní skupiny nejsou vyloučeni z úkonů

předmětné kontroly. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje pro vnější službu ze dne 19. 9. 2023, č. j. KRPM-99730-13/ČJ-2023-1400NU. Ve vztahu ke zkoušce odborné způsobilosti dne 17. 10. 2023, bylo o námitce podjatosti uplatněné žalobcem rozhodnuto usnesením vedoucího odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 15. 12. 2023, č. j. KRPM-166359-9/ČJ-2023-1400IY, tak, že členové kontrolní skupiny nejsou vyloučeni z úkonů předmětné kontroly. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje pro vnější službu ze dne 20. 2. 2024, č. j. KRPM-166359-14/ČJ-2023-1400NU.

43. Žalobce uplatnil námitku podjatosti i u žalovaného v rámci řízení o jeho odvolání z funkce zkušební komisaře před uplynutím doby, na kterou byl jmenován, a to proti všem určeným oprávněným úředním osobám v tomto řízení. O námitce rozhodl vrchní ředitel sekce vnitřní bezpečnosti a policejního vzdělávání, dne 4. 3. 2024, č. j. MV-151213-28/OBP-2023, tak, že žádná z těchto úředních osob není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci řízení vedeného s žalobcem. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 12. 3. 2024 rozklad. O rozkladu rozhodl ministr rozhodnutím ze dne 17. 4. 2024, č. j. MV-46889-4/SO-2024, kdy usnesení změnil, a to tak, že nahradil slova „§ 14 odst. 2 správního řádu“ slovy „§ 14 odst. 3 správního řádu“ a ve zbytku rozklad zamítl. Ministr mj. uvedl, že při posouzení námitky podjatosti se vrchní ředitel sekce vnitřní bezpečnosti a policejního vzdělávání vypořádal se všemi namítanými skutečnostmi, vyžádal si od předmětných úředních osob čestná prohlášení, ve kterých uvedli, že nejsou v poměru osoby blízké k žádnému příslušníkovi konkrétních útvarů Policie, a že žádná z těchto úředních osob nebyla a není zkušebním komisařem.
44. Žalobce se souběžně domáhal rovněž poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., čímž se v návaznosti na žalobcem podanou žalobu zdejší soud zabýval ve věci vedené pod sp. zn. 9 A 24/2024, proto se soud těmito podklady v nyní projednávané věci podrobněji nevěnoval.
45. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti jehož Výrokům I. a II. podal žalobce rozklad (viz shora) a proti Výroku III. podnět k zahájení přezkumného řízení. Dopisem ministra ze dne 21. 10. 2024, č. j. MV-85897-9/SO-2024 bylo žalobci sděleno, že ministr přezkumné řízení nezahájí, neboť neshledal nezákonnost Výroku III. prvostupňového rozhodnutí, neboť „[z]kušební komisař se v této věci podílí na výkonu státní správy podle zákona o zbraních, když účelem činnosti zkušební komisaře je zaručit, že se zbraněmi budou manipulovat a tyto nabývat do držení, popř. je nosit, pouze takové osoby, které zákonem stanoveným způsobem prokázaly, že jsou odborně způsobilé. Z hlediska ochrany veřejného pořádku bylo tedy v naléhavém veřejném zájmu, aby byl vyloučen odkladný účinek rozkladu proti výroku II. přezkoumávaného rozhodnutí podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.“
46. Následovalo vydání napadeného rozhodnutí, jak je již uvedeno shora.
47. Soud v první řadě ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s. Nadto žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, namítal. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spisu, vychází pouze z jednostranných a pochybných úvah správního orgánu, nedošlo k vypořádání všech rozkladových námitek a žalovaný neuvedl důkazy, na jejichž podkladě dovodil své závěry.

48. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71).
49. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007–84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Z právní věty citovaného rozhodnutí zároveň vyplývá, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
50. Judikatura však zároveň dovozuje, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 68 [Výroková část, odůvodnění, poučení]. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 519, marg. č. 30.). Ačkoliv tedy existuje požadavek na to, aby správní orgány v rámci svého rozhodování vypořádávaly případné námitky účastníků řízení věcně, nelze po nich s ohledem na výše uvedené požadovat obšírné a velmi podrobné odpovědi na jednotlivé námitky. Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí tedy neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016–64).
51. Soud nemohl nezaznamenat poměrnou stručnost napadeného rozhodnutí, kdy ministr v rámci šesti stran textu shrnul jak dosavadní průběh řízení, tak i rozkladové námitky včetně jejich vypořádání. Na tomto místě je však třeba uvést, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 459/2018–26, je správní řízení „ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada znamená, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016–39).“ Odvolací orgán tedy dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou v takovém případě vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013–25).
52. Právě vzhledem k přezkumu napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, vychází soud i při posouzení namítané nepřezkoumatelnosti z obou těchto rozhodnutí jako celku.

53. Ministr se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem výrokům prvostupňového rozhodnutí a vypořádal se rovněž s podstatou rozkladové argumentace žalobce. Dle názoru soudu představuje odůvodnění napadeného rozhodnutí logický a přezkoumatelný právní názor ministra a obsahuje rovněž vypořádání klíčové argumentace žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, na základě jakých úvah dospěl ministr k závěrům v rozhodnutí uvedeným, a jaké skutečnosti jej k nim vedly.
54. Z obsáhlého prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se podrobně zabýval všemi návrhy žalobce na provedení důkazů. V odůvodnění rozhodnutí jsou jednotlivé návrhy specifikovány, je popsáno, které důkazy byly provedeny, a které důkazy provedeny nebyly – včetně řádného odůvodnění, proč k jejich provedení nedošlo (komplexní vypořádání se s návrhy důkazů je zaznamenáno na stranách 19 až 31 prvostupňového rozhodnutí).
55. Žalovaný rovněž u každého konkrétního jednání přesně identifikoval soubor, ve kterém se nachází obrazový a zvukový záznam, včetně přesné minutáže rozhodujících částí. Některé tyto části byly navíc přepsány a jejich obsah byl shrnut v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Nosiče se záznamy jsou součástí správního spisu, k němuž měl žalobce přístup, a mohl se s obsahem záznamů seznámit. V posuzovaném případě tedy nelze hovořit o jednostranném posouzení důkazů – obsah záznamů je objektivně zjiřitelný a byl řádně zohledněn.
56. Jak již soud uvedl shora, napadené rozhodnutí vydané ve druhém stupni se rovněž vypořádává s námitkami uvedenými v rozkladu. Ke tvrzení žalobce, že některé námitky nebyly výslovně zmíněny, je třeba vzít v úvahu, že správní orgán není povinen reagovat na každé jednotlivé tvrzení, ale musí se vypořádat s podstatnými argumenty, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto směru nelze dovodit porušení ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť rozhodnutí jako celek obsahuje dostatečné odůvodnění skutkových i právních závěrů.
57. Z uvedeného vyplývá, že skutkový stav, z něhož žalovaný a ministr vycházeli, má oporu ve spise, rozhodnutí obsahuje konkrétní důkazy, na jejichž základě byly učiněny závěry, a je přezkoumatelné ve smyslu s. ř. s. Jakkoliv tedy žalobce nemusí s odůvodněním prvostupňového a napadeného rozhodnutí souhlasit, nepřezkoumatelnost ve smyslu namítaném žalobcem soud neshledal a tuto námitku proto vyhodnotil jako nedůvodnou.
58. Protože soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro jiné vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných námitek.
59. *První žalobní námitkou* žalobce namítal podjatost žalovaného, úředních osob a osob vyšetřovaných GIBS, které se na řízení rovněž podílely. K této námitce soud uvádí, že důvody vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci jsou upraveny v § 14 správního řádu. Ve smyslu tohoto ustanovení je z projednávání a rozhodování věci vyloučena jednak osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti (viz § 14 odst. 1 správního řádu), a jednak osoba, která se účastnila na řízení v téže věci na jiném stupni (viz § 14 odst. 6 správního řádu). Žalobce tvrdil, že jím označené osoby mimo rámec řízení podávaly podněty k zásahu do jeho osobnostní sféry, zejména k přezkumu jeho zdravotní způsobilosti, což mělo vést k zásahu Policie ČR. Dále namítal, že

ministerstvo (tj. žalovaný) nemůže být považováno za nestranný orgán, pokud samo iniciovalo zásahy vůči žalobci.

60. Soud konstatuje, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti byla již v rámci správního řízení řádně projednána a bylo o ní rozhodnuto. O námitce podjatosti rozhodl vrchní ředitel sekce vnitřní bezpečnosti a policejního vzdělávání Ministerstva vnitra usnesením ze dne 4. 3. 2024, č. j. MV-151213-28/OBP-2023, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 17. 4. 2024, č. j. MV-46889-4/SO-2024. V rámci tohoto řízení byly vypořádány všechny námitky, byla vyžádána čestná prohlášení od dotčených úředních osob, a nebyly shledány důvody pro jejich vyloučení. Ve vztahu ke kontrolám zkoušek odborné způsobilosti bylo o námitkách podjatosti rozhodnuto samostatně v rámci řízení vedeného Policií ČR, a v obou případech bylo rozhodnuto, že členové kontrolní skupiny nejsou vyloučeni. Odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím byla zamítnuta.
61. Soud dále konstatuje, že samotná skutečnost, že správní orgán činí úkony, které mohou být pro účastníka řízení nepříznivé, nezakládá podjatost ve smyslu § 14 správního řádu. Podjatost musí být založena na konkrétních okolnostech, které vyvolávají důvodné pochybnosti o nestrannosti konkrétní úřední osoby. Takové okolnosti nebyly v řízení prokázány. Pokud žalobce namítá, že někteří zkušební komisaři jsou příslušníky Policie ČR a mají zájem na tom, aby vykonávali co nejvíce zkoušek (což žalobce dokládal srovnávacími tabulkami, ze kterých poté vyvozoval závěry o četnosti zkoušek odborné způsobilosti jednotlivých zkušebních komisařů dle jejich příslušnosti k Policii ČR), nelze z této skutečnosti bez dalšího dovozovat podjatost vůči jiným komisařům, kteří nejsou příslušníky Policie ČR. Samotná příslušnost ke konkrétní instituci sama o sobě nezakládá podjatost, pokud není doloženo, že by konkrétní osoby měly osobní zájem na výsledku řízení nebo že by jejich jednání bylo motivováno snahou o odstranění konkurence. Takové skutečnosti nebyly v řízení prokázány, a žalobce je ani konkrétně neoznačil. Uvedené platí shodně k usnesení GIBS ze dne 30. 9. 2024, které na posouzení nepodjatosti žalovaného nic nemění. Rovněž domněnky žalobce o obsahu správního spisu vedeného GIBS nevyhodnotil soud jako relevantní. Řízení zahájené na podnět žalobce, vedené GIBS, je samostatně vedeným řízením, které bylo dle usnesení, na které žalobce poukazuje, zastaveno z důvodu, že v předmětné věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. Soud neshledal žalobcem namítanou podjatost ani z tohoto důvodu.
62. Soud proto uzavírá, že řízení nebylo vedeno podjatým správním orgánem ani podjatými úředními osobami. Námitka podjatosti, uplatněná žalobcem již ve správním řízení, byla řádně projednána, odůvodněna a rozhodnuta, a žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a využil i dostupné opravné prostředky. Řízení tak probíhalo v souladu se zásadami spravedlivého procesu. Soud k námitce podjatosti uzavírá, jak vyložil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020 - 28, že *„[p]ostup v řízení sám o sobě nezakládá důvod pro vyloučení úřední osoby z provádění úkonů v řízení. Aplikace práva ze strany správního orgánu může být sice shledána jako nesprávná, nicméně obranou proti nesprávné aplikaci práva není námitka podjatosti, ale procesním předpisem předvídaný opravný prostředek. V postupu správního orgánu se při projednávání a rozhodování konkrétní věci totiž projevuje samotný výkon veřejné správy a tyto okolnosti samy o sobě nemohou zakládat pochybnosti o nepodjatosti.“*. Na základě shora uvedeného a na základě obsahu předloženého spisového materiálu neshledal soud žalobní námitku podjatosti důvodnou.
63. Žalobce rovněž tvrdil, že činnost zkušebních komisařů je u policistů ČR hodnocena jako pedagogická, zatímco u ostatních osob jako výkon státní správy, což podle něj vede k

nerovnému zacházení. Soud konstatuje, že ani tato námitka není důvodná. Rozdílné právní postavení jednotlivých zkušebních komisařů vyplývá z jejich pracovněprávního nebo služebního zařazení, nikoli z libovůle správního orgánu. Skutečnost, že příslušník Policie ČR vykonává činnost zkušebního komisaře v rámci své služební činnosti, zatímco osoba mimo Policii ČR vykonává tuto činnost jako výkon veřejné správy na základě jmenování, neznamená, že by docházelo k nerovnému zacházení. Obě skupiny podléhají stejným pravidlům výkonu funkce, stejnému metodickému vedení a stejnému systému kontrol.

64. Soud k první žalobní námitce rovněž doplňuje, že na základě shora uvedeného neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že řízení mělo být z důvodu probíhajícího trestního řízení přerušeno. Žalovaný se s žádostí o přerušování řízení vypořádal a ze zákonných důvodů jí nevyhověl (k otázce přerušování řízení viz podrobněji v rámci vypořádání třetí žalobní námitky níže).
65. První okruh žalobních námitek proto soud neshledal důvodným.
66. Soud neshledal důvodnou ani *druhou žalobní námitku*, ve které žalobce namítal neprovedení jím navržených důkazů. Jak vyložil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006-67, „*navržené důkazy lze odmítnout pouze v případě, je-li skutkový stav již dostatečně objasněn, resp. jejich provedení by bylo nadbytečné (skutkový stav byl již dostatečně zjištěn na základě jiných důkazů), nebo v případě, že okolnost, kterou měly prokázat není rozhodnou okolností nebo k jejímu průkazu nesměřuje, případně směřuje k prokázání okolnosti, jež nebyla správním orgánem vyžadována. Neprovedení výsledku svědků však nezabavuje odvolací orgán povinnosti přezkoumatelným způsobem objasnit, z jakého důvodu odmítl navržené svědecké výpovědi provést nebo pro jaké okolnosti jej nebylo možno provést, a zda tento důkazní prostředek mohl ovlivnit skutkový stav věci, či nikoli.*“
67. Této povinnosti přezkoumatelně odůvodnit, proč nebyl navržený důkaz proveden, žalovaný plně dostal. V rámci prvostupňového rozhodnutí žalovaný předně vymezil důkazní návrhy, které žalobce uplatnil v jednotlivých podáních, a to tak, že na stranách 19 až 26 prvostupňového rozhodnutí pod čísly 1. až 112. uvedl (dle data podání) jednotlivé důkazní prostředky označené žalobcem. Poté žalovaný na stranách 26 až 28 prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, proč všechny navržené důkazy neprovedl. Soud se s náhledem žalovaného zcela ztotožnil. Žalovaný dostal své povinnosti řádným a přezkoumatelným způsobem objasnit, proč nejsou žalobcem navržené důkazy pro posuzovaný případ relevantní.
68. V projednávané věci je především nezbytné poukázat na existenci zvukových a obrazových záznamů, které zachycují celý průběh obou zkoušek odborné způsobilosti. Tyto záznamy jsou součástí správního spisu. Z jejich obsahu je zřejmý průběh zkoušek a soud proto nemá o skutkovém posouzení věci ze strany žalovaného žádné pochybnosti. Rovněž soud na základě žalovaným zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že žalobcem navržené důkazy byly pro posouzení věci nadbytečné, neboť by nepřinesly nové skutečnosti a pouze by vedly k neúčelnému prodlužování řízení. Skutkový stav byl dostatečně objasněn, a to zejména prostřednictvím audiovizuálních záznamů, které poskytují úplný a věrohodný obraz o průběhu zkoušek.
69. Druhou žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
70. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce namítal, že vydání prvostupňového rozhodnutí trvalo nepřiměřeně dlouho, a nedošlo k přerušování řízení. K namítané nepřiměřené délce řízení (od

jeho zahájení do vydání prvostupňového rozhodnutí) soud konstatuje, že podle obsahu správního spisu žalovaný soustavně činil jednotlivé úkony a dbal na řádné zjištění skutečností rozhodných pro posouzení věci. Nadto lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu jsou lhůtami procesními, na jejichž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž „nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33).

71. Městský soud v Praze rovněž v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 5 A 153/2017-36, uzavřel, že: „(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“
72. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou tedy svou povahou lhůtami pořádkovými, přičemž samotné nedodržení těchto lhůt správním orgánem není způsobilé ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být proto samo o sobě ani důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. S případným pozdním vydáním prvostupňového rozhodnutí by se proto v posuzovaném případě nepojily žádné důsledky. Pokud měl žalobce v průběhu řízení za to, že žalovaný se dopouští nezákonné nečinnosti, mohl se (po vyčerpání příslušných prostředků ochrany dle správního řádu) bránit u soudu žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
73. Nadto soud poznamenává, že v rámci rozkladu žalobce naopak namítal, že „rozhodnutí (o 99 stranách) bylo vyhotoveno cca za týden, což není „normální“ i co se týká rozsáhlých odůvodnění soudních rozhodnutí (pokud by bylo vyhotoveno po ukončení dokazování). Tato rychlost je až absurdní a jeví se spíše potvrzením o tom, že bylo dlouhodobě takto koncipováno a připraveno daleko dříve, než by proběhlo řádné dokazování a odstranily se důvody možné podjatosti a byl učiněn úkon o dokončení dokazování.“
74. Soud se neztotožnil ani s námitkou vztahující se k nepřerušování řízení na žádost žalobce. Žalovaný žádosti žalobce o přerušování řízení nevyhověl, neboť neshledal existenci důležitých důvodů ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu. Žalobce žádost odůvodnil podezřením na nezákonné jednání úředních osob. Z dokumentace založené ve spise však nevyplývá, že by probíhající prověřování mělo přímý vliv na skutkový stav posuzovaný v rámci řízení o odvolání zkušební komisaře (žalobce) před uplynutím doby, na kterou byl jmenován.
75. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že správní řízení vedené podle § 30 odst. 10 písm. b) zákona o zbraních, má za cíl zjistit, zda žalobce porušil právní předpisy upravující výkon funkce zkušební komisaře, a to opakovaně nebo závažným způsobem. Tato otázka je

předmětem samostatného správního posouzení, které není podmíněno výsledkem trestního prověřování jiných osob. Skutečnost, že GIBS zahájila úkony trestního řízení, sama o sobě nezakládá důvod pro přerušení správního řízení, ani se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, ani o jinou zákonnou překážku.

76. Soud proto uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když žádosti o přerušení řízení nevyhověl, a žalobní námitka třetí tedy rovněž není důvodná.
77. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce napadal závěry žalovaného vztahující se k jednotlivým jednáním dle Výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
78. K 1. jednání žalobce předně namítal, že povely „Připravit“ a „Zbraň odložit“ nebyly matoucí, a že žalovaný své závěry činil pouze na základě subjektivního dojmu ze záznamu, bez výsledku dotčených osob. Žalobce opakovaně navrhoval provedení svědeckých výpovědí, které žalovaný bez řádného odůvodnění odmítl. K námitce neprovedení důkazů soud odkazuje na shora uvedené vypořádání námítky, kterou žalobce neprovedení jím navržených důkazů samostatně namítal. Soud opakuje, že záznamy z odborných zkoušek jsou zcela průkazné a neposkytují žádný prostor pro pochybnosti o průběhu zkoušek. Ve vztahu k jednotlivým pokynům žalovaný na stranách 31 až 39 prvostupňového rozhodnutí popsal průběh zkoušky dle záznamů na CD – uvedl vždy označení souboru a přesnou časovou stopáž. Soud ověřil, že pod označením jednotlivých částí záznamu jsou na CD skutečně dohledatelné příslušné pasáže.
79. Ze záznamů je evidentní, že pro 9 žadatelů zkoušky dne 8. 6. 2023 (kteří jsou v prvostupňovém rozhodnutí specifikováni vč. uvedení konkrétních časů na záznamu), bylo oddělení pokynu „Připravit“ a pokynu „Nabít“ nesrozumitelné, neboť takto nepostupovali. Pouze 2 žadatelé nabili zbraně až ve druhém kroku. Jeden žadatel se k provedení tohoto pokynu nedostal. Evidentní je i nesrozumitelnost příkazu „Zbraň odložit“, neboť ve chvíli, kdy zazněl tento pokyn, je zcela namístě, že žadatel zbraň skutečně odloží, dle „faktického pokynu“ zkušební komisaře. Dle § 4 odst. 6 věta první zkušebního řádu „[p]ři praktické části zkoušky zkušební komisař jedná tak, aby postupy, které má žadatel se zbraní nebo střelivem předvést, byly žadateli sděleny srozumitelně, jejich zadání nebylo matoucí a neporušovalo pravidla bezpečné manipulace se zbraní a střelivem a provozní řád střelnice.“ Ze záznamů soud shledal, že pokyny skutečně nebyly srozumitelné a jednání žalobce v průběhu zkoušky bylo pro uchazeče evidentně matoucí (jak je zjevné z poměru žadatelů, kteří pokynům porozuměli a kteří nikoliv).
80. Žalobce dále namítal, že komunikace s žadateli není zakázána. Ze záznamů je však zřejmé, že žalobce žadatelům „skáče“ do řeči, přerušuje jejich výklad, nebo na ně například zvyšuje hlas. Rovněž požadavek na přesné uvedení pokynů je u některých žadatelů prokázán. Takový postup je rovněž matoucí ve smyslu shora uvedeného ustanovení.
81. Žalobce následně namítal, že se nedopustil porušení bodu 2.1.1. přílohy 1 zkušebního řádu, dle které „[ú]čelem kontroly zbraně je její vybití a uvedení do stavu bezpečného pro odložení zbraně nebo další manipulaci, například rozebrání zbraně. Zbraň, která není uvedena do bezpečného stavu, musí v průběhu zkoušky vždy směřovat do bezpečného směru.“ Především žalobce argumentoval tvrzením, že uvedení zbraně do bezpečného stavu není povinnou součástí zkoušky, a to dle bodu 2.1.3. přílohy 1 zkušebního řádu, dle kterého „[v]yužití dodatečných bezpečnostních prvků konkrétního typu zbraně pro její uvedení do bezpečného stavu není povinnou součástí zkoušky.“ (důraz doplněn soudem.) Z textu právě uvedeného ustanovení je zjevné, že se jedná o bezpečnostní prvky nad rámec základních bezpečnostních

prvků (viz adjektivum „*dodatečných*“). Vzhledem k tomu, že uvedení zbraně do stavu bezpečného pro odložení zbraně je povinnou součástí zkoušky, žalobce měl tedy postupovat dle bodu 1.6.1. přílohy 1 zkušebního řádu: „[p]ři ukončení střelby se provede kontrola zbraně podle bodu 2 této přílohy.“ a následně dle typu jednotlivých zbraní podle bodu 2.2 přílohy 1 zkušebního řádu. Soud proto neshledal žalobní námitky směřující proti posouzení 1. jednání důvodnými.

82. Žalobce ve vztahu ke 2. jednání namítal, že povely, včetně četnosti požadované kontroly zbraně, závisí na zkušebním komisaři. Soud k uvedené námitce konstatuje, že dle bodu 2.1.5 přílohy 1 zkušebního řádu „[n]ení-li v této příloze stanoveno jinak, provádí se kontrola zbraně vždy při první manipulaci se zbraní. V případě, že zkušební komisař vyžaduje provádět opakovanou kontrolu zbraně také v jiných případech, upozorní žadatele na nutnost jejího provedení před každou takovou opakovanou kontrolou.“ Na uvedenou situaci dopadá věta druhá tohoto ustanovení – žalobce požadoval provést rozebrání zbraně před čištěním a fakticky se nejednalo o situaci, kdy by šlo o první manipulaci se zbraní – žalobce měl tedy explicitně uvést, že má žadatel provést opakovanou kontrolu. Žalobce se zřejmě snažil situaci první manipulace se zbraní zřejmě nasimulovat právě návěťím „přicházíte ke zbraní poprvé“, vzhledem k tomu, že se však jedná o nestandardní pokyn, bylo skutečně pro žadatele matoucí, zda mají „předstírat“, že k manipulaci dosud nedošlo, pokud k ní již fakticky došlo. Ani námitky vztahující se ke 2. jednání neshledal soud důvodné.
83. Ke 3. jednání žalobce namítal, že komunikace se žadateli během zkoušky byla běžná a údajného zásahu správce střelnice si žalobce není vědom, ani nebylo prokázáno. Soud uvádí, že ze záznamu průběhu zkoušky je zcela zřejmé (jak žalovaný přesně identifikoval na straně 51 až 53 prvostupňového rozhodnutí), že žalobce napomáhal a navádal žadatele při průběhu zkoušky. Dle § 5 odst. 1 Vyhlášky musí žadatel provádět praktickou část zkoušky samostatně, což žalobce žadatelům v případech popsáných v prvostupňovém rozhodnutí neumožnil. Žalobce rovněž argumentoval tím, že při zkoušce dne 17. 10. 2023 mu byla stran komunikace naopak vytýkána její nedostatečnost. Žalobce proto považoval závěry správního orgánu za rozporné. Dle názoru soudu je však argumentace žalobce zcela nepřipadná, neboť žalobce v rámci zkoušky dne 17. 10. 2023 s žadateli skutečně nekomunikoval téměř vůbec. Žalobce tak ve svém přístupu k žadatelům přecházel od jednoho extrému ke druhému. Zkouška odborné způsobilosti má být ovšem vedena tak, aby žadatelé měli prostor samostatně prokázat své znalosti a dovednosti, přičemž zásahy komisaře mají být pouze takové, aby nenarušily tuto samostatnost, na druhou stranu ale nesmí zcela absentovat v situacích, kdy by mohly přispět k objektivnímu posouzení způsobilosti žadatelů a plynulosti zkoušky.
84. Rovněž námitka nevědomosti žalobce o nápomoci žadateli ze strany správce střelnice je nedůvodná. Ze záznamu zkoušky je zcela zřejmé, že žalobce (stojící vpravo od žadatele čelem ke správci střelnice) si nemohl přítomnosti správce střelnice nevšimnout.
85. Žalovaný tuto situaci zcela v souladu se záznamem uvedl na straně 54 prvostupňového rozhodnutí: „[š]estý žadatel [...] nejprve manipuloval se samonabíjecí pistolí. Již samotná „sborka“ zbraně (soubor 00051.MTS, min. 11:48) se žadateli nedaří a při stažení závěru je tento vymrštěn do prostoru. V tu chvíli je v záběru vidět i správce střelnice, který žadateli radil (soubor 00051.MTS, min. 13:32), jak má „sborku“ zbraně provést. Je samozřejmě nepřípustné, aby správce střelnice jakkoliv do zkoušky zasahoval. Účastník řízení však správce střelnice nijak na nevhodnost jeho postupu neupozornil, ačkoliv je na audiovizuálním záznamu vidět, jak účastník řízení stojí po pravém boku žadatele a správce střelnice po levém boku žadatele (dvakrát stojí

správce střelnice žadateli blíže než zkušební komisař), všichni společně v záběru kamery. Je zcela vyloučeno, aby si účastník řízení správce střelnice nevšiml nebo jej neslyšel, neboť v tu chvíli není slyšet žádný jiný zvuk vyjma zpěvu ptáka a slov správce střelnice. Správce střelnice se vzdálil až po slovním zásahu člena kontrolní skupiny z řad Policie České republiky, který stál za kamerou a v záběru není vidět, který vyzval správce střelnice, aby šel bokem (soubor 00051.MTS, min. 14:26).“ Soud se s tímto popisem na základě záznamu uloženého ve správním spise ztotožnil.

86. Žalobce naproti tomu argumentoval, že *„toboto jednání si nejsem vědom, resp. jsem u tohoto jednání nebyl přítomen, a tedy nešlo o mé pochybení, kdy toto jednání nezaznamenali ani uvedení tři policisté z kontrolní skupiny při kontrole dané zkoušky na místě samém. Navíc toto údajné pochybení mojí osoby nebylo věrohodně prokázáno, protože nebyl učiněn žádný věrohodný důkazní prostředek (výslech svědků) prokazující danou situaci, resp. co bylo vůbec na místě prováděno a realizováno.“* Ze záznamu je však nade vší pochybnost zjevné, že žalobce vytýkanému jednání přítomen byl, a rovněž, že přítomný příslušník Policie ČR tuto situaci zaznamenal, jelikož vyzval správce střelnice, aby se od žadatele vzdálil. Soud proto nepřisvědčil ani námitkám žalobce proti 3. jednání.
87. Ke 4. jednání žalobce namítal, že žadatelé byli informováni o tom, jaká závada se simuluje a jaký je její účel. Žalobce nevidí důvod, proč by tento postup měl být považován za porušení právních předpisů, pokud byl žadatelům jasně sdělen účel simulace. Soud nesdílí názor žalobce, že nedošlo k porušení právních předpisů, neboť žalobci bylo vytknuto, že nevyžadoval (opomenul a nehodnotil absenci tohoto úkonu) od žadatelů při odstranění simulované závady typu „selhač“ identifikování příčiny vzniku závady. Uvedená povinnost vyplývá z bodu 3.2. písm. a) bod 2. přílohy 1 zkušebního řádu, dle kterého *„[p]o uplynutí příslušné doby se provede kontrola zbraně podle bodu 2 této přílohy. Následně je také třeba zkontrolovat otisk zápalníku na zápalce pro zjištění, zda je závada zapříčiněna zbrání nebo střelivem.“* Žalobce v posuzovaném případě simuloval závadu „selhač“, vyžadoval od žadatelů vyčkat minimálně 10 vteřin se zbrání směřující do bezpečného směru (dle bodu 3.2. písm. a) bod 1. přílohy 1 zkušebního řádu), následně byla provedena kontrola zbraně, ale žalobce již nepožadoval zkontrolovat otisk zápalníku na zápalce (a nehodnotil absenci tohoto úkonu), jak stanovuje právě bod 3.2. písm. a) bod 2. přílohy 1 zkušebního řádu. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobce, že nedošlo k porušení právních předpisů.
88. K 5. jednání žalobce především argumentoval, že žádný právní předpis nestanoví, že ukončení střelby musí být provedeno na základě pokynu nebo povelu. Soud k uvedenému předně cituje § 5 odst. 1 písm. c) Vyhlášky, dle kterého *„[v] praktické části zkoušky žadatel k prokázání znalostí bezpečné manipulace se zbrání a střelivem samostatně předvede [...] postup při přípravě zbraně a střeliva ke střelbě, postup při zjištění závady na zbrání při střelbě a postup při ukončení střelby.“* Z požadavků na praktickou část zkoušky odborné způsobilosti tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že žadatel musí nejprve prokázat, že bezpečně ovládá základní postupy při manipulaci se zbrání a střelivem. Tato část zkoušky má zásadní význam právě z hlediska bezpečnosti – žadatel je povinen nejprve ověřit, že zbraň není nabitá, provést její částečné rozebrání a opětovné složení v rozsahu běžného čištění, a předvést postup při přípravě zbraně ke střelbě, při zjištění případné závady a při bezpečném ukončení střelby. Teprve po řádném provedení těchto úkonů, které slouží k ověření schopnosti žadatele zacházet se zbrání bezpečně a odpovědně, následuje samotná střelba na pevný cíl. Je důležité zdůraznit, že některé bezpečnostní úkony se při zkoušce opakují (například kontrola zbraně, její příprava ke střelbě, ukončení střelby atd.), nicméně jejich zvládnutí musí být prokázáno již v úvodní fázi praktické části.

89. Pokud by se praktická část zkoušky omezila pouze na samotnou střelbu na pevný cíl, vytratila by se tím klíčová bezpečnostní funkce této části zkoušky. Úkony jako kontrola, zda zbraň není nabitá, její rozebrání a složení, příprava ke střelbě, řešení závady a bezpečné ukončení střelby jsou zásadní právě proto, že simulují reálné podmínky, v nichž může dojít k ohrožení zdraví či života. Jejich vynechání nebo formální odbavení by znamenalo rezignaci na ověření schopnosti žadatele jednat bezpečně a odpovědně při zacházení se zbraní. Námitky k 5. jednání proto soud shledal nedůvodnými.
90. K 6. jednání žalobce namítl, že posloupnost jednotlivých částí praktické zkoušky byla dodržena, neboť právní předpisy hovoří o „zbraní“, nikoliv „zbraních“, a tedy nevyžadují, aby žadatel předvedl manipulaci se všemi zbraněmi před zahájením střelby. Soud žalobní námitku posoudil jako nedůvodnou. Praktická část zkoušky je rozdělena do dvou navazujících fází. Nejprve uchazeč předvede, že zvládá bezpečné zacházení se zbraněmi a střelivem, a to podle pokynů zkušebního komisaře. Teprve po úspěšném splnění této části může pokračovat ke střelbě na pevný cíl. Tento postup odpovídá jak logice věci, tak i formálnímu uspořádání zkoušky. Bezpečná manipulace se zbraní zahrnuje činnosti jako kontrolu, zda není zbraň nabitá, její částečné rozebrání a složení, přípravu ke střelbě, řešení závad a ukončení střelby. Tyto úkony se provádějí s tzv. školními náboji. Až po jejich správném provedení se přechází ke střelbě s ostrým střelivem. Tento závěr je podpořen i právní úpravou. Dle § 5 odst. 1 zkušebního řádu „[z]kušební komisař seznámí žadatele, kteří řádně předvedli, že ovládají bezpečnou manipulaci se zbraní v rozsahu stanoveném jiným právním předpisem, a pokračují v praktické části zkoušky, s organizací střelby včetně způsobu oznámení závady na zbraní.“ Dle § 8 odst. 1 Vyhlášky „[Ž]adatel, který řádně a v dostatečném rozsahu nepředvede, že ovládá bezpečnou manipulaci se zbraní při činnostech uvedených v § 5 odst. 1, je hodnocen stupněm „neprospěl“.“ Z uvedeného je zjevné, že část bezpečné manipulace musí být nejprve dokončena se všemi zbraněmi, a teprve poté může žadatel přistoupit ke střelbě.
91. Postup, kdy žadatel nejprve střílí z jedné zbraně a až poté manipuluje s druhou, tedy neodpovídá požadovanému sledu úkonů a může vést k nesprávnému vyhodnocení jeho schopností. Žalovaný tedy správně namítal, že je nutné, aby zkušební komisař nejprve prověřil u žadatele bezpečnou manipulaci se všemi zbraněmi, a teprve poté přistoupil ke střelbě ze všech zbraní, což však žalobce v posuzovaném případě neučinil.
92. V námitce k 7. jednání žalobce odmítl tvrzení, že se k žadatelům choval nezdvořile. Soud se i ve vztahu k této žalobní námitce ztotožnil s žalovaným, že žalobce jednal vůči žadatelům hrubě, ponižujícím a šikanózním způsobem, čímž porušil zásady výkonu veřejné moci. Takové jednání je nepřijatelné u osoby vykonávající přenesenou působnost státní správy. Žalovaný na stranách 63 až 67 prvostupňového rozhodnutí přesně popsal jednotlivé výroky žalobce směřované vůči žadatelům.
93. Jednání zkušebního komisaře musí být posuzováno nejen z hlediska dodržení formálních požadavků na obsah zkoušky, ale také z hlediska způsobu komunikace s žadatelem, a to jak ve smyslu její srozumitelnosti, tak i přiměřenosti a zdvořilosti. Nelze připustit výklad, podle něhož by komisař mohl jednat nevhodně či nezdvořile, aniž by takové jednání bylo jakkoli postižitelné, pokud by formálně neporušil obsahové náležitosti zkoušky. Takový přístup by vedl k absurdnímu závěru, že komisař může svým chováním zásadně ovlivnit průběh a výsledek zkoušky, aniž by to mělo právní relevanci. Ve vztahu k jednání žalobce vůči jednotlivým žadatelům nelze bez dalšího učinit závěr o jeho subjektivním záměru či motivaci. Stejně tak nelze s jistotou určit, jak se jednotliví žadatelé cítili. Nicméně je možné

objektivně posoudit, zda jednání komisaře působilo profesionálně, zdvořile a zda bylo vedeno snahou umožnit žadatelům řádné splnění zkuškových úkonů v souladu s právními předpisy. Komisař musí vystupovat korektně, zdvořile a v mezích zákonného rámce. Příloha č. 1 zkušebního řádu jasně stanoví pravidla pro jednotlivé úkony, přičemž jejich struktura je nastavena primárně s ohledem na bezpečnostní aspekty. I způsob vedení zkoušky musí být takový, aby podporoval bezpečné, důstojné a objektivní prostředí pro její průběh. Žalobce se však v průběhu zkoušky od takového vystupování odklonil, nejednal zdvořile a profesionálně. Žalobce má sice pravdu, že „[ú]řední osoby nejsou stroje a jejich chování může být i jevící se jako nevhodné při provádění srovnávání, bonmotů a vtipných poznámek, které nikoho, a to obzvláště dotčené osoby (uchazeče), neuráží.“, i zde ovšem existuje hranice, kdy takové chování zasahuje do důstojnosti a průběhu celé zkoušky a narušuje její průběh. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě a soud proto neshledal předmětnou námitku důvodnou.

94. K 8. jednání žalobce namítal, že právní předpis neukládá povinnost provést vizuální kontrolu zbraně po střelbě, ale pouze stanoví možnost, pokud je přítomen vedoucí střelby – zejména zkušební komisař. K uvedenému soud odkazuje na bod 1.6.2 přílohy č. 1 zkušebního řádu, ve kterém je stanoveno, že „[j]e-li přítomen vedoucí střelby, zejména zkušební komisař, předloží se mu zbraň tak, aby mohl provést vizuální kontrolu nábojové komory, popřípadě nábojových komor nebo zásobníkové šachty zbraně. Předložení zbraně se provede se zbraní směřující do bezpečného směru. Je-li zbraň vybavena odnímatelným zásobníkem, předloží se samostatně také zásobník ke kontrole jeho vyústění.“
95. Výklad uvedeného textu nevede k závěru, že by přítomnost zkušebního komisaře zakládala pouze fakultativní možnost provést kontrolu zbraně. Spojení „je-li přítomen“ je podmínkovým výrazem, který stanoví, že povinnost předložení zbraně ke kontrole vzniká právě tehdy, je-li komisař (či jiný vedoucí střelby) přítomen. Nejedná se tedy o volbu komisaře, zda kontrolu provede, ale o povinnost žadatele zbraň předložit. Z toho logicky plyne, že komisař je povinen kontrolu provést, neboť jinak by ustanovení postrádalo praktický význam.
96. Dále je třeba vyložit výraz „zejména zkušební komisař“ nikoli jako fakultativní výčet, ale jako demonstrativní upřesnění, že kontrolu provádí především komisař, pokud je přítomen. Výraz „zejména“ zde neoslabuje význam povinnosti, nýbrž ji konkretizuje. Výklad žalobce, podle něhož by komisař mohl být přítomen, aniž by měl povinnost kontrolu provést, je v rozporu s účelem ustanovení, které je zaměřeno na zajištění bezpečnosti při manipulaci se zbraní.
97. Soud proto konstatuje, že přítomnost zkušebního komisaře zakládá povinnost provést vizuální kontrolu zbraně, a to v souladu s bezpečnostními pravidly stanovenými zkušebním řádem. Výklad žalobce, který tuto povinnost relativizuje, je nepřesný a neodpovídá jazykovému ani teleologickému výkladu právního předpisu. Ani tato námitka není důvodná.
98. K 9. jednání žalobce uvedl, že hodnocení uchazečů provedl řádně a v souladu s právními předpisy, a že hodnocení zkoušky přitom nepodléhá přezkumu; odlišný názor správního orgánu nemůže být důvodem pro označení hodnocení za pochybení. Předně soud poukazuje na strany 74 až 86 prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný podrobně popsal jednotlivá pochybení, která měla vést k jinému hodnocení žadatelů, než jaká uvedl žalobce.
99. K uvedenému soud po přezkoumání správního spisu, zejména audiovizuálních záznamů ze zkoušek konaných dne 8. 6. 2023 a 17. 10. 2023, konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu

se zásadou materiální pravdy a skutkový stav zjistil dostatečně. Záznamy jednoznačně prokazují, že jeden ze žadatelů se během praktické části zkoušky dopustil opakovaných pochybení při kontrole zbraně, a to v rozporu se zásadami bezpečné manipulace. Tato pochybení byla zjevná, opakovaná a měla potenciál bezprostředně ohrozit bezpečnost osob, což naplňuje podmínky pro hodnocení stupněm „neprospěl“ dle § 8 odst. 4 písm. b) Vyhlášky. Žalobce však žadatele hodnotil jako „prospěl“, čímž nejen porušil výše uvedené ustanovení Vyhlášky, ale zároveň zmařil účel zkoušky, která má ověřit, zda uchazeč bezpečně ovládá manipulaci se zbraní.

100. U dalších 4 žadatelů naopak žalovaný důvodně dovedl, že jejich hodnocení stupněm „neprospěl“ nebylo opodstatněné. Záznamy prokazují, že tito uchazeči splnili požadavky praktické části zkoušky, bezpečně manipulovali se zbraní a neporušili zásady bezpečnosti takovým způsobem, který by odůvodňoval neúspěšné hodnocení. Hodnocení žalobce tak bylo v rozporu s objektivním průběhem zkoušky a vedlo k neodůvodněnému znevýhodnění těchto uchazečů.
101. Ani argumentace žalobce, že hodnocení zkoušky nepodléhá správnímu přezkumu, nemůže obstát. Ačkoliv odborný úsudek komisaře má svou váhu, nelze jej považovat za nepřezkoumatelný, zejména pokud existují konkrétní důkazy o tom, že hodnocení bylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Žalovaný je povinen z úřední povinnosti zjistit skutkový stav a v případě zjištění závažných pochybení komisaře je oprávněn zasáhnout.
102. Soud se proto ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že žalobce jako zkušební komisař porušil ustanovení § 8 odst. 1 a odst. 4 písm. a) a b) Vyhlášky, a to jak tím, že nesprávně hodnotil žadatele, kteří měli uspět, tak tím, že neoprávněně umožnil úspěšné absolvování zkoušky žadateli, který požadované podmínky nesplnil. Tímto jednáním žalobce závažně porušil pravidla zkoušky a poškodil ostatní uchazeče. Ani námitky k 9. jednání nejsou důvodné.
103. S ohledem na množství jednotlivých pochybení ze strany žalobce je jeho odvolání před uplynutím doby, na kterou byl jmenován zkušebním komisařem, zcela v souladu s právními předpisy. Takový krok nelze považovat za nepřiměřený, nýbrž za nezbytný pro zachování řádného výkonu funkce zkušebního komisaře a důvěryhodnosti celého systému.
104. Žalobce v *páté žalobní námitce* tvrdil, že žalovaný vedl řízení v rozporu se zásadami dobré správy. Žalobce tato tvrzení formuloval převážně obecně, bez konkrétního vztahu ke skutkovým okolnostem případu, a bez přímé vazby na jednotlivé úkony správního orgánu. Soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
105. Soud proto konstatuje, že obecná kritika správního postupu, byť rozsáhlá, nemůže sama o sobě založit důvodnost žaloby, pokud není podložena konkrétními skutkovými tvrzeními a právními argumenty vztahujícími se k jednotlivým rozhodnutím či postupům žalovaného či ministra.

106. Soud dále uvádí, že se již v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů vypořádal s částí námitek, které žalobce v rámci páté žalobní námitky opakuje. Konkrétně se soud zabýval námitkami nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neprovedení všech navržených důkazů, privilegování zkušebních komisařů dle jejich příslušnosti k Policii ČR, nepřiznání odkladného účinku rozkladu atd. V těchto částech soud neshledal pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí a odkazuje na vypořádání příslušných žalobních námitek shora.
107. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí není nepředvídatelné, žalovaný uvedl důvody, pro které považoval jednání žalobce za závažné, a vyložil, jakým způsobem hodnotil skutkový stav věci. Žalobce měl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, řízení bylo vedeno transparentně a již od jeho zahájení bylo dle kontrolního spisu zcela evidentní, které jednání žalobce by mohlo být vyhodnoceno jako protiprávní.
108. Soud tedy uzavírá, že tvrzení žalobce o porušení zásad dobré správy nejsou v tomto řízení podložena konkrétními skutečnostmi, které by zakládaly nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Žalobní námitka není důvodná.
109. *Šestou žalobní námitkou* žalobce napadal nezákonnost Výroku III. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl odejmut odkladný účinek rozkladu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný při rozhodování o vyloučení odkladného účinku zohlednil závažnost možných dopadů dalšího výkonu činnosti zkušební komisaře žalobcem, zejména s ohledem na riziko nesprávného hodnocení žadatelů o vydání zbrojního průkazu. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že činnost zkušební komisaře je žalobcem vykonávána jako vedlejší, nikoli hlavní zdroj příjmů, a že případné ekonomické dopady na jeho osobu jsou ve srovnání s možnými následky, ke kterým by mohlo dojít při nesprávném hodnocení žadatele o zbrojní průkaz (zejména v případě rozhodnutí o splnění podmínek, které by splněny nebyly), výrazně méně závažné. Soud se s uvedenými závěry zcela ztotožnil. Na tomto závěru nic nemění ani druhé doplnění žaloby, v němž žalobce uvádí, že i po zjištěném pochybení při zkouškách odborné způsobilosti nadále vykonával činnost zkušební komisaře. Tuto skutečnost nelze srovnávat se situací, kdy žalovaný rozhodoval o vyloučení odkladného účinku, neboť v mezidobí již proběhlo správní řízení, bylo provedeno dokazování, žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a žalovaný své závěry náležitě odůvodnil. V době zahájení řízení nebyla situace prošetřena do té míry, aby bylo možné výkon činnosti žalobce jako zkušební komisaře omezit. Soud má za to, že žalovaný a následně i ministr dostatečně konkretizovali veřejný zájem, který odůvodňuje vyloučení odkladného účinku rozkladu, a soud se s tímto odůvodněním ztotožnil.
110. Soud proto neshledal ani poslední žalobní námitku důvodnou.
111. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám opakuje, že tyto byly v zásadě žalobcem uplatněny již ve správním řízení, přičemž správní orgány se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádaly v odůvodnění prvostupňového a posléze i napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle

proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VI. Závěr a náklady řízení

112. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
113. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu